

TILSKIPUN Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2017/2399

frá 12. desember 2017

um breytingu á tilskipun 2014/59/ESB að því er varðar rétt hæð ótryggðra skuldagerninga í réttindaröð við meðferð vegna ógjaldfærni

EVRÓPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFA,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins, einkum 114. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins,

eftir að hafa lagt drög að lagagerð fyrir þjóðþingin,

með hliðsjón af álitum Seðlabanka Evrópu ⁽¹⁾,með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndar Evrópusambandsins ⁽²⁾,í samræmi við almenna lagasetningarmeðferð ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Ráðgjafarnefnd um fjármálastöðugleika birti 9. nóvember 2015 skilmálaskjal varðandi heildartapgleypni (*e. Total Loss-absorbing Capacity*) („TLAC-staðallinn“) sem G20-hópurinn samþykkti í nóvember 2015. Markmið TLAC-staðalsins er að tryggja að hnattrænir kerfislega mikilvægir bankar, sem vísað er til í ramma Sambandsins sem kerfislega mikilvægra stofnana á alþjóðavísu, hafi þá tapgleypni og endurfjármögnunargetu sem nauðsynleg er til að hjálpa til við að tryggja að við skilameðferð, og strax í kjölfar hennar, sé hægt að halda áfram nauðsynlegum starfsþáttum án framlaga frá skattgreiðendum (opinbert fjármagn) og án þess að fjármálastöðugleika sé teft í tvísýnu. Í orðsendingu sinni frá 24. nóvember 2015 undir heitinu „Í átt að því að bankasambandinu verði endanlega komið á“ skuldbatt framkvæmdastjórnin sig til að leggja fram fyrir lok ársins 2016 tillögu að nýrri löggjöf sem myndi gera það kleift að taka TLAC-staðalinn upp í löggjöf sambandsins fyrir lok frestsins árið 2019 sem samþykktur var á alþjóðavettvangi.
- 2) Við upptöku TLAC-staðalsins inn í lög Sambandsins verður að taka tillit til fyrirliggjandi lágmarkskrafna um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar fyrir hverja stofnun fyrir sig sem gilda um allar stofnanir Sambandsins eins og mælt er fyrir um í tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2014/59/ESB ⁽⁴⁾. Þar sem TLAC-kröfunum og lágmarkskröfum um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar var komið á til að ná sama markmiði, þ.e. að tryggja að stofnanir Sambandsins hefðu nægilega tapgleypni og endurfjármögnunargetu, ættu þær að koma hverri annari til fyllingar innan sameiginlegs ramma. Nánar tiltekið lagði framkvæmdastjórnin til að taka ætti upp í lög Sambandsins samræmt lágmarksstig TLAC-staðalsins fyrir kerfislega mikilvægar stofnanir á alþjóðavísu („TLAC-lágmarkskröfur“) og hæfisskilyrði skuldbindinga sem notaðar eru til að fara að þeim staðli, með breytingum á reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 ⁽⁵⁾, á meðan fjalla ætti um viðbót fyrir hverja kerfislega mikilvæga stofnun á alþjóðavísu fyrir sig og kröfurnar fyrir hverja stofnun fyrir sig sem ekki er kerfislega mikilvæg stofnun ásamt viðkomandi hæfisskilyrðum, með markvissum breytingum á tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2014/59/ESB og reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins nr. 806/2014 ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Stjtið. ESB C 132, 26.4.2017, bls. 1.⁽²⁾ Stjtið. ESB C 173, 31.5.2017, bls. 41.⁽³⁾ Afstaða Evrópuþingsins frá 30. nóvember 2017 (hefur enn ekki verið birt í *Stjórnartíðindunum*) og ákvörðun ráðsins frá 7. desember 2017.⁽⁴⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2014/59/ESB frá 15. maí 2014 sem kemur á ramma um endurreisn og skilameðferð lánastofnana og verðbréfafyrirtækja og um breytingu á tilskipun ráðsins 82/891/EBE, og tilskipunum 2001/24/EB, 2002/47/EB, 2004/25/EB, 2005/56/EB, 2007/36/EB, 2011/35/ESB, 2012/30/ESB og 2013/36/ESB og reglugerðum Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1093/2010 og (ESB) nr. 648/2012 (Stjtið. ESB L 173, 12.6.2014, bls. 190).⁽⁵⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 frá 26. júní 2013 um varfæriskröfur að því er varðar lánastofnanir og verðbréfafyrirtæki og um breytingu á reglugerð (ESB) nr. 648/2012 (Stjtið. ESB L 176, 27.6.2013, bls. 1).⁽⁶⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 806/2014 frá 15. júlí 2014 um að koma á samræmdum reglum og samræmdri málsmeðferð fyrir skilameðferð lánastofnana og tiltekinn verðbréfafyrirtækja innan ramma sameiginlegs skilameðferðarkerfis og sameiginlegs skilajóðs og um breytingu á reglugerð (ESB) nr. 1093/2010 (Stjtið. ESB. L 225, 30.7.2014, bls. 1).

Þessi tilskipun, sem varðar réttthæð ótryggðra skuldageringa við meðferð vegna ógjaldfærni, kemur til fyllingar áður nefndum lagagerðum með áætluðum breytingum og tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2013/36/ESB (1).

- 3) Í ljósi þessara breytingartillagna og til þess að tryggja réttarvissu fyrir markaði og einingar, sem falla undir lágmarkskröfur um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar og TLAC-kröfurnar, er mikilvægt að tryggja að hæfisskilyrði fyrir skuldbindingar, sem notaðar eru til að uppfylla lágmarkskröfur um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar og lög Sambandsins sem innleiða TLAC-kröfurnar, verði ljós tímanlega, og að taka upp viðeigandi ákvæði sem mæla fyrir um að eldri reglur gildi um hæfisskilyrði skuldbindinga sem gefnar voru út áður en endurskoðuðu hæfisskilyrðin taka gildi.
- 4) Aðildarríki ættu að tryggja að stofnanir hafi næga tapgleypni og endurfjármögnunargetu til að tryggja snurðulausa og skjóta tapgleypni og endurfjármögnun með lágmarksáhrifum á fjármálastöðugleika með það að leiðarljósi að koma í veg fyrir að byrðar lendi á skattgreiðendum. Til að ná þessu fram ættu stofnanirnar stöðugt að uppfylla TLAC-lágmarkskröfurnar, sem teknar verða upp í lög Sambandsins með breytingum á reglugerð (ESB) nr. 575/2013, og kröfur um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar eins og kveðið er á um í tilskipun 2014/59/ESB.
- 5) Samkvæmt TLAC-staðlinum þurfa kerfislega mikilvægar stofnanir á alþjóðavísu að uppfylla TLAC-lágmarkskröfurnar, með tilteknum undantekningum, með víkjandi skuldum sem eru neðar skuldbindingum í réttthæð vegna ógjaldfærni sem undanþegnar eru TLAC-kröfunum („kröfur um víkjandi skuldir“). Samkvæmt TLAC-staðlinum fæst víkjandi staða með réttaráhrifum samnings (samningsbundin víkjandi staða), lögum viðkomandi lögsögu (lögbundin víkjandi staða) eða vegna uppbyggingar samstæðu (víkjandi staða vegna uppbyggingar samstæðu). Þegar þess er krafist samkvæmt tilskipun 2014/59/ESB ættu þær stofnanir sem falla innan gildissviðs þeirrar tilskipunar að uppfylla þær kröfur sem eiga sérstaklega við þær með víkjandi skuldum til þess að lágmarka áhættuna af lagalegum kröfum kröfuhafa á grundvelli þess að tap kröfuhafanna við skilameðferð sé meira en tapið sem þeir hefðu orðið fyrir við hefðbundna meðferð vegna ógjaldfærni (meginreglan um að enginn kröfuhafi verði verr settur).
- 6) Nokkur aðildarríki hafa breytt, eða eru að breyta, reglum um réttthæð ótryggðra forgangskrafna við meðferð ógjaldfærni í landslögum sínum um ógjaldfærni til að gera stofnunum sínum kleift að fara að kröfum um víkjandi skuldir með skilvirkari hætti og þar með greiða fyrir skilameðferð.
- 7) Landsbundnu reglurnar sem settar hafa verið eru talsvert mismunandi. Skortur á samræmdum reglum fyrir Sambandið skapar óvissu fyrir útgáfustofnanir sem og fjárfesta og er líklegur til að torvelða beitingu eftirgjafarúrræða fyrir stofnanir sem starfa yfir landamæri. Skortur á samræmdum reglum fyrir Sambandið er einnig líklegur til að valda röskun á samkeppni á innri markaðnum vegna þess að kostnaður stofnana til þess að uppfylla kröfur um víkjandi skuldir og kostnaður sem fellur á fjárfesta þegar þeir kaupa skuldageringa sem stofnanir gefa út gæti verið mjög misjafn innan Sambandsins.
- 8) Í ályktun Evrópuþingsins frá 10. mars 2016 um bankasambandið (2) var framkvæmdastjórnin hvött til þess að leggja fram tillögur að leiðum til að draga enn frekar úr lagalegri áhættu krafna samkvæmt meginreglunni um að enginn kröfuhafi verði verr settur og í niðurstöðu fundar ráðsins frá 17. júní 2016 fór það þess á leit að framkvæmdastjórnin legði fram tillögur að sameiginlegri nálgun á réttindaröð kröfuhafa til að efla réttarvissu ef skilameðferð á sér stað.
- 9) Því er nauðsynlegt að ryðja úr vegi þessum umtalsverðu hindrunum í starfsemi innri markaðarins, forðast röskun á samkeppni sem orsakast af skorti á samræmdum reglum fyrir Sambandið um kröfuhafa banka og koma í veg fyrir að slíkar hindranir og raskanir verði til í framtíðinni. Af þessum sökum er viðeigandi lagagrundvöllur þessarar reglugerðar því 114. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins.
- 10) Til þess að halda kostnaðinum við að fara að kröfum um víkjandi skuldir í lágmarki sem og sérhverjum neikvæðum áhrifum á fjármögnunarkostnað ætti tilskipunin að heimila, eftir atvikum, aðildarríkjum að halda núverandi flokki venjulegra ótryggðra forgangslána, sem ódýrara er fyrir stofnanir að gefa út en allar aðrar víkjandi skuldir. Til þess að auka skilabærni stofnana ætti í þessari tilskipun samt sem áður að krefja aðildarríki um að búa til nýjan flokk víkjandi forgangslána, sem skal skipað í réttindaröð fyrir ofan eiginfjárgrunnsgeringa og

(1) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2013/36/ESB frá 26. júní 2013 um aðgang að starfsemi lánastofnana og varfærnisefirlit með lána- stofnunum og verðbréfafyrirtækjum, um breytingu á tilskipun 2002/87/EB og um niðurfellingu á tilskipunum 2006/48/EB og 2006/49/EB (Stjtið. ESB L 176, 27.6.2013, bls. 338).

(2) Hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindunum.

víkjandi skuldir sem ekki teljast til eiginfjárgrunnsgerninga, en fyrir neðan aðrar forgangskröfur. Stofnunum ætti að vera frjálst að gefa út skuldagerninga í forgangsflokki og í víkjandi forgangsflokki. Af þessum tveimur flokkum og með fyrirvara um aðra valmöguleika og undanþágur sem kveðið er á um í TLAC-staðlinum til þess að fara að kröfum um víkjandi skuldir ætti aðeins víkjandi forgangsflokkurinn að teljast hæfur til að uppfylla kröfuna um víkjandi skuldir. Það er í því augnamiði að gera stofnunum kleift að nota ódýrari venjuleg forgangslán til fjármögnunar eða vegna annarra rekstrarástæðna og gefa út skuldir í nýja víkjandi forgangsflokknum til fjármögnunar á sama tíma og þær fara að kröfunum um víkjandi skuldir. Aðildarríkjum ætti að vera heimilt að búa til fleiri en einn flokk fyrir aðrar venjulegar, ótryggðar skuldbindingar að því tilskildu að þau tryggji, án þess að hafa áhrif á aðra valmöguleika og undanþágur sem kveðið er á um í TLAC-staðlinum, að einungis hinn víkjandi forgangsflokkur skuldagerninga teljist geta uppfyllt kröfuna um víkjandi skuldir.

- 11) Til þess að tryggja að nýi víkjandi forgangsflokkurinn uppfylli hæfisskilyrðin eins og þeim er lýst í TLAC-staðlinum og eins og sett er fram í tilskipun 2014/59/ESB, og þar með efla réttarvissu, ættu aðildarríki að tryggja að þessir skuldagerningar hafi upphaflegan sammingsbundinn lánstíma a.m.k. til eins árs, hafi ekki innbyggðar afleiður og séu ekki sjálfir afleiður, og að viðkomandi skjalagerð vegna sammings sem varðar útgáfu þeirra og, þar sem við á, að útboðs- og skráningarlýsing vísi berum orðum til lægri réttthæðar þeirra við hefðbundna málsmeðferð vegna ógjaldfærni. Skuldagerningar með breytilega vexti sem stafa af viðmiðunarvöxtum í almennri notkun, eins og Euribor-vöxtum eða LiBOR-vöxtum, og skuldagerningar sem eru ekki gefnir upp í heimagjaldmiðli útgefanda, að því tilskildu að höfuðstóllinn, endurgreiðsla og vextir séu gefnir upp í sama gjaldmiðlinum, ættu ekki að teljast skuldagerningar sem hafa að geyma innbyggða afleiðu einungis vegna þessara þátta. Tilskipunin ætti ekki að hafa áhrif á neinar kröfur sem kveðið er á um í landslögum um skráningu skuldagerninga í félagaskrá útgefanda fyrir skuldbindingar til að uppfylla skilyrði fyrir flokk víkjandi forgangsskuldagerninga sem kveðið er á um í þessari tilskipun.
- 12) Til þess að efla réttarvissu fjárfesta ættu aðildarríki að tryggja að venjulegir, ótryggðir skuldagerningar og aðrar venjulegar, ótryggðar skuldbindingar sem ekki eru skuldagerningar skipist ofar í forgangsröð í landslögum um ógjaldfærni en nýi víkjandi forgangsflokkurinn fyrir skuldagerninga. Aðildarríki ættu einnig að tryggja að víkjandi forgangsflokkurinn fyrir skuldagerninga skipist ofar í forgangsröð en eiginfjárgrunnsgerningar og víkjandi skuldir sem ekki teljast til eiginfjárgrunnsgerninga.
- 13) Þar eð aðildarríkin geta ekki fyllilega náð markmiðum þessarar tilskipunar, þ.e. að mæla fyrir um samræmdar reglur um réttthæð ótryggðra skuldagerninga við meðferð vegna ógjaldfærni að því er varðar rammann um endurreisn og skilameðferð og einkum að efla skilvirkni reglna um eftirgjöf, og markmiðunum verður betur náð á vettvangi Sambandsins vegna umfangs aðgerðarinnar er Sambandinu heimilt að samþykka ráðstafanir í samræmi við nálagðarregluna eins og kveðið er á um í 5. gr. sáttmálans um Evrópusambandið. Í samræmi við meðalhöfsregluna, eins og hún er sett fram í þeirri grein, er ekki gengið lengra en nauðsyn krefur í þessari tilskipun til að ná þessum markmiðum. Einkum ætti þessi tilskipun ekki að hafa áhrif á aðra valmöguleika og undanþágur sem kveðið er á um í TLAC-staðlinum til þess að fara að kröfum um víkjandi skuldir.
- 14) Rétt þykir að breytingarnar á tilskipun 2014/59/ESB sem kveðið er á um í þessari tilskipun gildi um ótryggðar kröfur sem stafa frá skuldagerningum sem gefnir eru út þegar eða eftir að þessi tilskipun kemur til framkvæmda. Hins vegar, í þágu réttarvissu og til að draga úr kostnaði við umbreytingu eins og unnt er, er nauðsynlegt að taka upp viðeigandi verndarráðstafanir að því er varðar réttthæð krafna við meðferð vegna ógjaldfærni sem stafa af skuldagerningum sem gefnir voru út fyrir þá dagsetningu. Því ættu aðildarríki að tryggja að um réttthæð allra útistandandi krafna sem stafa af skuldagerningum við meðferð vegna ógjaldfærni, sem stofnanir hafa gefið út fyrir þá dagsetningu, gildi lög þess aðildarríkis eins og þau voru samþykkt 31. desember 2016. Að því marki sem landslög, eins og þau stóðu 31. desember 2016, snúa að því markmiði að heimila stofnunum að gefa út víkjandi skuldbindingar ættu sumar eða allar kröfur, sem stafa af skuldagerningum, sem gefnir eru út fyrir daginn þegar þessi tilskipun kemur til framkvæmda, að geta haft sömu réttthæð við meðferð vegna ógjaldfærni og ótryggðir, víkjandi forgangsskuldagerningar sem gefnir eru út samkvæmt þeim skilyrðum sem kveðið er á um í þessari tilskipun. Að auki ættu aðildarríki að geta eftir 31. desember 2016 og fyrir daginn þegar þessi tilskipun kemur til framkvæmda, að lagað landslög sín sem fjalla um réttthæð ótryggðra krafna sem stafa af skuldagerningum við hefðbundna málsmeðferð vegna ógjaldfærni, sem gefnir eru út eftir daginn þegar slík lög koma til framkvæmda, til þess að fara að skilyrðunum sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun. Í því tilviki ættu einungis ótryggðar kröfur sem stafa af skuldagerningum sem gefnir eru út fyrir daginn þegar nýju landslögin koma til framkvæmda að halda áfram að heyra undir lög aðildarríkjanna eins og þau voru samþykkt 31. desember 2016.

- 15) Þessi tilskipun ætti ekki að koma í veg fyrir að aðildarríki kveði á um að þessi tilskipun ætti að gilda áfram þegar útgáfuaðilar falla ekki lengur undir ramma Sambandsins um endurreisn og skilameðferð, einkum vegna sölu á lánum þeirra eða fjárfestingarstarfsemi til þriðja aðila.
- 16) Í þessari tilskipun er réttþæð samkvæmt hefðbundinni meðferð á ótryggðum kröfum sem stafa af skuldageringum vegna ógjaldfærni samræmd og ekki fjallað um réttþæð innstæðna við meðferð vegna ógjaldfærni umfram þau ákvæði tilskipunar 2014/59/ESB sem þegar eru í gildi. Þessi tilskipun hefur því hvorki áhrif á núgildandi landslög né framtíðarlög aðildarríkja sem fjalla um hefðbundna meðferð vegna ógjaldfærni sem gilda um réttþæð innstæðna við meðferð vegna ógjaldfærni að því marki sem slík réttindaröð er ekki samræmd með tilskipun 2014/59/ESB, óháð dagsetningunni þegar innstæðan var lögð inn. Framkvæmdastjórnin ætti að endurskoða beitingu tilskipunar 2014/59/ESB fyrir 29. desember 2020 að því er varðar réttþæð innstæðna við ógjaldfærni og einkum meta þörfina á frekari breytingum á henni.
- 17) Til þess að tryggja réttarvissu fyrir markaði og einstaka stofnanir og til að auðvelda skilvirka beitingu eftirgjafarúrræða, ætti þessi tilskipun að öðlast gildi daginn eftir að hún birtist.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Breytingar á tilskipun 2014/59/ESB

Tilskipun 2014/59/ESB er breytt sem hér segir:

1) Í stað 48. liðar 1. mgr. 2. gr. komi eftirfarandi:

„(48) „skuldagerningar“:

- i. að því er varðar g- og j-lið 1. mgr. 63. gr., skuldabréf og önnur form framseljanlegra skulda, gerningar sem skapa eða viðurkenna skuld og gerningar sem veita rétt til að kaupa skuldagerninga og
- ii. að því er varðar 108. gr., skuldabréf og önnur form framseljanlegra skulda og gerningar sem skapa eða viðurkenna skuld,“

2) Í stað 108. gr. komi eftirfarandi:

„108. gr.“

Réttþæð í réttindaröð vegna ógjaldfærni

1. Aðildarríki skulu tryggja að í landslögum þeirra um hefðbundna ógjaldfærni meðferð:
  - a) skipist eftirfarandi í sömu stöðu í forgangsröð sem er fremri staða en sú sem veitt er vegna krafna venjulegra ótryggðra, almennra lánardrottna:
    - i. sá hluti tryggingahæfra innstæðna einstaklinga og örfyrirtækja, lítilla fyrirtækja og meðalstórra fyrirtækja sem er hærrí en sem nemur stigi tryggingaverndar sem kveðið er á um í 6. gr. tilskipunar 2014/49/ESB,
    - ii. innstæður einstaklinga, örfyrirtækja, lítilla fyrirtækja og meðalstórra fyrirtækja sem væru tryggingahæfar innstæður hefðu þær ekki verið lagðar inn í gegnum útibú stofnunar sem komið er á fót innan Sambandsins og er staðsett utan Sambandsins.
  - b) hafi eftirfarandi sömu stöðu í forgangsröð sem er hærrí en sú sem veitt er skv. a-lið:
    - i. tryggðar innstæður,
    - ii. innstæðutryggingakerfi sem ganga inn í kröfu til réttinda og skuldbindinga tryggðra innstæðueigenda í ógjaldfærni.
2. Aðildarríki skulu tryggja, að því er varðar einingar sem um getur í a- til d-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 1. gr., að venjulegar ótryggðar kröfur skipist, samkvæmt þeim landslögum sem fjalla um hefðbundna ógjaldfærni meðferð, ofar í forgangsröð en ótryggðar kröfur sem stafa af skuldageringum sem uppfylla eftirfarandi skilyrði:
  - a) upphaflegur samningsbundinn lánstími skuldagerninganna er a.m.k. eitt ár,
  - b) skuldagerningarnir hafa ekki að geyma neinar innbyggðar afleiður og eru ekki sjálfir afleiður,
  - c) viðkomandi skjalagerð vegna samnings og, þar sem við á, að útboðs- og skráningarlýsing, sem varða útgáfuna, vísar berum orðum til lægri réttþæðar þeirra samkvæmt þessari málsgrein.

3. Aðildarríki skulu tryggja að ótryggðar kröfur sem stafa af skuldagerningum sem uppfylla skilyrðin sem mælt er fyrir um í a-, b- og c-lið 2. mgr. þessarar greinar sé skipað ofar í forgangsröð í landslögum þeirra um hefðbundna ógjaldfærnimeðferð en kröfum sem stafa af gerningum sem um getur í a- til d-lið 1. mgr. 48. gr.

4. Með fyrirvara um 5. og 7. mgr. skulu aðildarríki tryggja að landslög þeirra um hefðbundna ógjaldfærnimeðferð, eins og þau voru samþykkt 31. desember 2016, gildi um rétt hæð ótryggðra krafna sem stafa af skuldagerningum sem gefnir eru út af stofunum sem um getur í a- til d-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 1. gr. þessarar tilskipunar í hefðbundnum ógjaldfærnimeðferðum, fyrir gildistöku dag ráðstafana samkvæmt landslögum sem gerðar eru til að innleiða tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2017/2399 (*).

5. Þegar aðildarríki samþykkir landslög, eftir 31. desember 2016 og fyrir 28. desember 2017, um rétt hæð ótryggðra krafna sem stafa af skuldagerningum sem gefnir eru út eftir daginn þegar slík landslög koma til framkvæmda, við venjulega ógjaldfærnimeðferð, skal 4. mgr. þessarar greinar ekki gilda um kröfur sem stafa af skuldagerningum sem gefnir eru út eftir þann dag þegar þessi landslög koma til framkvæmda, að því tilskildu að eftirfarandi skilyrðum sé fullnægt:

a) samkvæmt þeim landslögum, og að því er varðar einingar sem um getur í a- til d-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 1. gr., skipast venjulegar ótryggðar kröfur við hefðbundna ógjaldfærnimeðferð, ofar í forgangsröð en ótryggðar kröfur sem stafa af skuldagerningum sem uppfylla eftirfarandi skilyrði:

i. upphaflegur samningsbundinn lánstími skuldagerninganna er a.m.k. eitt ár,

ii. skuldagerningarnir hafa ekki að geyma neinar innbyggðar afleiður og eru ekki sjálfir afleiður og

iii. viðkomandi skjalagerð vegna samnings og, þar sem við á, að útboðs- og skráningarlýsing, sem varða útgáfuna, vísa berum orðum til lægri rétt hæðar þeirra samkvæmt landslögnum,

b) ótryggðar kröfur sem stafa af skuldagerningum sem uppfylla skilyrðin sem mælt er fyrir um í a-lið þessarar undirgreinar sé skipað ofar í forgangsröð í landslögum um hefðbundna ógjaldfærnimeðferð en kröfum sem stafa af gerningum sem um getur í a- til d-lið 1. mgr. 48. gr.

Á gildistöku degi ráðstafana samkvæmt landslögum til að lögleiða tilskipun (ESB) 2017/2399 skulu ótryggðar kröfur, sem stafa af skuldagerningum sem um getur í b-lið fyrstu undirgreinar, hafa sömu rétt hæð og um getur í a-, b- og c-lið 2. mgr. og 3. mgr. þessarar greinar.

6. Að því er varðar b-lið 2. mgr. og ii-lið a-liðar fyrstu undirgreinar 5. mgr. skulu skuldagerningar, með breytilegum vöxtum sem stafa af viðmiðunarvöxtum í almennri notkun og skuldagerningarnir sem eru ekki gefnir upp í heimagjaldmiðli útgefanda, að því tilskildu að höfuðstóllinn, endurgreiðsla og vextir séu gefnir upp í sama gjaldmiðli, ekki að teljast skuldagerningar sem hafa að geyma innbyggða afleiðu einungis vegna þessara þátta.

7. Aðildarríki sem samþykktu landslög, fyrir 31. desember 2016, um hefðbundna ógjaldfærnimeðferð þar sem hefðbundnar ótryggðar kröfur, sem stafa af skuldagerningum sem gefnir eru út af einingum sem um getur í a- til d-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 11. gr., er skipt upp í tvo eða fleiri mismunandi flokka hvað varðar rétt hæð eða þar sem rétt hæð venjulegra ótryggðra krafna sem stafa af slíkum skuldagerningum breytist í hlutfalli við allar aðrar venjulegar ótryggðar kröfur með sömu rétt hæð, geta kveðið á um að skuldagerningar með lægstu rétt hæð, meðal þeirra venjulegu ótryggðu krafna, hafi sömu rétt hæð og kröfur sem uppfylla skilyrðin í a-, b- og c-lið 2. mgr. og 3. mgr. þessarar greinar.

(*) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2017/2399 frá 12. desember 2017 um breytingu á tilskipun 2014/59/ESB að því er varðar rétt hæð ótryggðra skuldagerninga í réttindaröð við meðferð vegna ógjaldfærni (Stjtið. ESB L 345, 27.12.2017, bls. 96).“

2. gr.

Lögleiðing

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 29. desember 2018. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Aðildarríki skulu beita þessum ráðstöfunum frá gildistöku þeirra að landslögum.

2. Þegar aðildarríkin samþykkja ráðstafanirnar sem um getur í 1. mgr. skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.
3. Ákvæði 2. mgr. skulu ekki gilda þegar landsráðstafanir aðildarríkis í gildi fyrir gildistöku þessarar tilskipunar eru í samræmi við þessa tilskipun. Í þeim tilvikum skulu aðildarríki upplýsa framkvæmdastjórnina um það.
4. Aðildarríki skulu senda framkvæmdastjórninni og Evrópsku bankaeftirlitsstofnuninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

3. gr.

Endurskoðun

Framkvæmdastjórnin skal endurskoða beitingu 1. mgr. 108. gr. tilskipunar 2014/59/ESB fyrir 29. desember 2020. Framkvæmdastjórnin skal einkum meta þörfina á frekari breytingum með tilliti til rétt hæðar innstæða við ógjaldfærni. Framkvæmdastjórnin skal senda skýrslu um hana til Evrópuþingsins og ráðsins.

4. gr.

Gildistaka

Tilskipun þessi öðlast gildi daginn eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

5. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjana.

Gjört í Strassborg 12. desember 2017.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

A. TAJANI

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

M. MAASIKAS

forseti.
